

Utak és kutak

A szülőfalum kétségtelenül a vasút állomásáról híres. Ez a történet is ott kezdődött.

A nagyapám ott dolgozott, és kicsiként gyakran belebújtam az egyenruhájába, akkoriban még a térdem alá ért a kabátja. Sapkáját is szerettem felvenni, olyan hivatalosnak tűnt, bár a szemem alig látszódott ki belőle. Fejemet hátra döntve néztem fel tatámra, és egy apró vigyor kíséretében. Ő büszkén és kedves tekintettel nézett le rám, talán akkor magát látta bennem, vagy lehet csak viccesnek tartotta, ahogyan elveszett kisunokája a ruhájában. Az igaz, hogy egészen fiatal voltam, de tisztán emlékszem, milyen volt, mikor elsőnek vonatra ültem. Az egész család együtt volt, és ahogy az ülésen ültem, próbáltam leplezni, hogy félek. Kicsi voltam és normálisnak kellett volna lennie, hogy félek, mégsem tűnt annak. Még most is, hét évvel később is, amikor vonatra ülök, bennem van ugyanaz az érzés, egy bizonyos görcs a gyomromban, szúró érzés a szívemben, mely gyorsan ellepi az egész mellkasom. Minden egyes vonatban látom őt, ahogy áll és engem vár. Attól félek lassan elfelejtem milyen is volt vele lenni, félek attól is, hogy mindig félni fogok. Emlékszem mennyire szerettem, és most is érzem, mennyire fáj. Hiszen tudom, nincs már a vonaton, nincs az egyenruhájában, nincs itthon sem. A csupán nyolcéves kicsi énem nem értette az egészet. Mikor belenéztem szüleim könnyes szemében, értettem meg igazán, hogy soha többé nem jön haza.

A kő a kút mélyére süllyedt, s ha rákérdeznek, azt mondom, hiányzik. Idővel majd sikerül elfogadni ezt a tényt, addig pedig lesem a vonatokat.